

ARCHIV - JSEM BACULKA II.

Pondělí, 15 prosinec 2008

Před pár minutami volala moje maminka a jako každým rokem se zeptala, kde, s kým a jak budu trávit Vánoce; jestli je pořád nejím kapra, jestli budu zase do 23. prosince držet dietu, abych se 24. prohrala do stavu, kdy nemám mluvit, natož chodit, jestli pojedu a vezmu s sebou pejska, jestli už jsem ,někoho potkala" a zda ta moje nová aťová suknička má OPRAVDU velikost 54.

Automaticky jsem odpovídala: Nevím - ano - nevím - ne - ne - ne..." a začala jsem naplno vnímat u této tyčinyapadesátipolilo mě horko!!! Panebože, vždycky je po před pár měsíci jsem měla maximálně 48!!! Uklidnil mě ať fákatová velikosti 48 nebyla před prsou, což jsem mamince okamžitě vysvětlila, aby následovala další neodbytná se opakující otázka, která mě obzvláště v poslední době neomylně zasáhne v samém centru mého já jako šip Robina Hooda předtím: "A uvažuješ o nějaké dietě?" Tsss, jestli uvažuji - já na ni v posledních 15 letech každý den! Nemine ráno, kdy nestojím ve vaně a nekonstatuji, že kdyby tě kolem mě procházeli hoši a dívky z Greenpeace, okamžitě mě naberou na háky a odtáhnou do moře s pokřikem: "Zachraňte velryby! Ale co nadělám - už jako malá holčička jsem byla ,pěkná udušlaná", jak říkávaly strýčkové a tetičky, což byl eufemismus malého cvalíka. V pubertě jsem sice vyrostla z faldy, ale po dvacítce začala opět nabírat až k dnešní podobě kosatky. Jednou, po vážné nemoci, jsem před svými 169 cm vážila 53 kg a maminka pravila, že vypadám jako hodná stará a ošklivá libanonská dívka - když se teď dívám na fotku z té doby, musím jí dát za pravdu. Kostru mám docela mohutnou, ale je fakt, že se moje svalová hmota ztrácí pod vrstvou tuku. Už jsem předemýšlela o založení pojízdné stanice "Lipidus", ve které bych ZDARMA darovala hubeným chudinkám svůj tuk (dokonce jsem si představovala, jak jsem držitelkou jakési tukové obdoby Janského plakety za desítky kilogramů darovaného sádla), nebo o liposukci, ale je mi jasné, že prastará a osvědčená metoda "Nežrat a cvičit" je opravdu jediným způsobem, jak dosáhnout nikoli vysněné postavy dle současných trendů, ale postavy, se kterou budu spokojena. Myslím, že problém baculatosti už není v mém těle, ale v hlavě - postavu jako tužka nebudu mít nikdy, ale pro nezkusit pozvolna dojít k pocitu spokojenosti sama se sebou... A že se nade mnou už někdy někdy superštíhlé krasavice? To mi je a vždycky buď úplně jedno...

Roseanne, Praha